

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/230/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419203507
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8419203507.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne : X. W., K.. XX.XX.XXXX, I. O. W. B. XXX, právne zastúpenej JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou so sídlom Urbánkova č.1526/6, 040 01 Košice, proti žalovanému : POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a o určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 18.07.2011 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd určuje, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uvedená v bode 5. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.07.2011 je neplatná.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 27.12.2019, po jej zmene a pripustení zmeny žaloby uznesením súdu zo dňa 16.06.2021 domáhala, aby súd určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa XX.XX.XXXX je bezúročná a bez poplatkov a ďalej aby určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uvedená v bode 5. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je neplatná a tiež uloženia povinnosti žalovanému nahradiť jej trovy konania.

2. Žalobu odôvodňovala tým, že so žalovaným dňa XX.XX.XXXX uzatvorila zmluvu o úvere na základe ktorej jej poskytol žalovaný úver vo výške 400,-eur, pričom uplatnil si od nej poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 392,-eur s tým, že celkovú čiastku vo výške 792,-eur mala uhradiť v 12 mesačných splátkach po 66,-eur. Žalobkyňa poukazuje na ust. § 52 ods.1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods.1 a 2 a § 2 písm. a) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v žalobe uviedla, že v prípade poplatku za uzatvorenie zmluvy vo výške 392,-eur ide už na prvý pohľad o veľmi úžerný poplatok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, keď predstavuje 98 % hodnoty poskytnutého úveru, pričom žalovaný neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok a tento je preto podľa § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka neprijateľný. Žalobkyňa tvrdila, že žalovanému vzhľadom na § 11 ods.1 písm. a) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zo zmluvy vznikol len nárok na úhradu istiny vo výške 400,-eur, lebo zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods.2 písm. f/, i/, k/, j/ a y/ tohto zákona, konkrétne dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, výšku počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN a

priemernú RPMN. V žalobe žalobkyňa uviedla, že finančné prostriedky boli poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania, ona nezaškrtila v zmluve okienko, ktorým by deklarovala účel úveru na výkon povolania, pričom bola jej zo strany žalovaného predložená zmluva, do ktorej tento zahrnul podmienky, ktorých cieľom bolo obídienie zákona o spotrebiteľských úveroch a ktoré ako rozhodné právo k zmluve stanovovali Obchodný zákonník, čím bol porušený zákaz vyplývajúci z § 9 ods. 7 a 8 zákona o spotrebiteľských úveroch. Jedná sa podľa nej nepochybne o spotrebiteľský vzťah a spotrebiteľský úver, kde ona obsah formulárovej zmluvy predloženej jej žalovaným nemohla ovplyvniť, pričom žalovaný postupoval s hrubou nedbanlivosťou, keď predložil jej formulár na účel, ktorý vylučoval aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch. Citovala ustanovenia Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach, ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a článok 5 kapitoly 2 Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. V žalobe poukázala na to, že na základe dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov žalovaný listom zo dňa 27.11.2015 požiadal jej zamestnávateľa o vykonávanie zrážok zo mzdy, hoci neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by jej uložilo povinnosť plniť. Zamestnávateľ je takto povinný vykonávať zrážky zo mzdy bez ohľadu na existenciu sporu, pričom veriteľ sám jednostranne diktuje výšku dlhu bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom. Formou zrážok zo mzdy jej zamestnávateľ už poukázal žalovanému sumu 1.428,20 eur, hoci úver je bezúročný a bez poplatkov, pričom podľa žalobkyne žalovaný od jej zamestnávateľa požaduje uhradiť ešte sumu 1.311,72 eur. Podľa žalobkyne dohoda o zrážkach zo mzdy odporuje zákonu, právu Európskej únie a pre rozpor s medzinárodnou zmluvou (čl. 7 Ústavy SR) je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, keďže poskytuje veriteľovi priamo právny priestor na postihnutie majetku spotrebiteľa vrátane plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, prípadne plnení v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Poukazujúc na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora

EÚ žalobkyňa uviedla, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale ako uviedol aj Súdny dvor, pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia zo strany súdu, alebo inej objektívnej inštitúcie je relevantné ex offo súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Odvolávajúc sa na § 137 písm. d/ Civilného sporového poriadku a ust. § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch účinné od 1.1.2018 žalobkyňa žiadala určiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru a neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy.

3. Žalobkyňa v spore ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označila a predložila listinné dôkazy, a to Zmluvu o úvere zo dňa XX.XX.XXXX, Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, List žalovaného zo dňa 27.11.2015 a Potvrdenie zamestnávateľa, pričom navrhla vykonať aj dokazovanie výsluchom svedka, a to obchodnej zástupkyne, ktorá za žalovaného uzatvárala predmetnú zmluvu.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe tvrdil procesnoprávnu aj hmotnoprávnu nedôvodnosť žaloby. Poukazujúc na § 137 Civilného sporového poriadku a niektoré súdne rozhodnutia tvrdil, že žaloba pokiaľ ide o prieskum dohody o zrážkach zo mzdy nie je procesne prípustná, lebo definitívne vyriešiť otázku, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok možno len v konaní o návrhu na plnenie. Tu rozhodnutie o určení, ak by to vôbec bolo možné, nevytvorilo by podľa žalovaného pevný právny základ pre vzťah strán a bolo by iba predpokladom ďalšej žaloby na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia, respektíve v prípade platnosti zmluvy na plnenie zmluvy jednou zo sporových strán. Podľa žalovaného aktuálna právna úprava neumožňuje podávanie nezmyselných žalôb ktoré nič neriešia a až rozsudok na plnenie vyrieši s konečnou platnosťou sporné práva a povinnosti medzi stranami, pričom taký rozsudok je vykonateľným titulom. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k otázke naliehavého právneho záujmu a tiež na vzťah medzi posúdením prejudiciálnej otázky a rozhodnutím o nároku na plnenie, keď prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia, keďže výrok je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť a prejudiciálna otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. K posúdeniu zmluvy o úvere uviedol, že úver bol tu poskytnutý na výkon povolania, povinný v zmluve uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel, pričom z hľadiska definície spotrebiteľa v zákone o spotrebiteľských úveroch dôležité je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinný v skutočnosti peňažné prostriedky použil, pričom on vychádzal z vyhlásenia, že ide o úver poskytnutý na výkon zamestnania. Čo sa týka dohody o zrážkach zo mzdy, tá podľa žalovaného bola uzavretá platne, na základe dobrovoľnosti zmluvných strán, v súlade s § 551 Občianskeho zákonníka a platnými právnymi predpismi. Tvrdil, že dohoda bola obsiahnutá na samostatnom dokumente a žalobkyňa mala možnosť si ju preštudovať a

až následne svojim podpisom potvrdiť jej prijatie. Dohoda podľa neho bola v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa, ktorý zabezpečenie plnenia prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej vo forme osobitnej listiny pripustil. Žalovaný tvrdil, že nerealizovaním dohody o zrážkach by žalobkyni vznikla závažnejšia ujma ako jej realizovaním, lebo jej záväzok by bol vyšší ako v prípade pravidelne realizovaných zrážok. Žalobkyňa podľa neho mala jasne možnosť súhlasiť/nesúhlasiť alebo odmietnuť/ neodmietnuť dohodu, je to v nej jasne uvedené, preto nemožno ju vyhlásiť za neplatnú. Nie je podľa žalovaného pravdou, že na jej základe môže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože § 551 Občianskeho zákonníka obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok, a je tu možnosť použitia predbežného opatrenia súdu či žaloby. Žalovaný túto dohodu považuje za platnú s tým, že ak by sa pri každom predložení dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi vyžadovalo rozhodnutie súdu, tento inštitút by stratil opodstatnenosť a nebol by ani zaradený k mimosúdnyim zabezpečovacím prostriedkom, ktoré si veriteľ môže uplatniť voči neplatiacemu dlžníkovi, čím sa zároveň snaží dlžníka ušetriť o navyšovanie dlžnej sumy v podobe súdnych a exekučných trov na ktoré by inak mal právo. K poplatku za poskytnutie úveru uviedol, že slovenská právna úprava účtovaniu takéhoto poplatku nielenže nebráni, ale výslovne ho aj uvádza a pripúšťa. Podľa žalovaného poplatok nie je protiprávny, keďže žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania ako aj podnikateľské náklady sú oproti bankám vyššie. Daný poplatok preto podľa žalovaného nie je neprijateľný, keď navyše aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že ten zakazuje len poplatok za vedenie, evidenciu a správu úveru, či účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere z čoho a contrario vyplýva, že aj v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je takýto poplatok prípustný. Podľa žalovaného prípustnosť daného poplatku potvrdzuje aj aktuálna rozhodovacia prax podľa ktorej u nebankového subjektu nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami ale je nutné postupovať inak a vziať do úvahy, že v takýchto prípadoch sú úvery poskytované osobám, ktoré by ich inak nedostali, ich poskytovanie je omnoho pružnejšie a v porovnaní s bankami je požadované menšie zabezpečenie, preto vzhľadom na vyššie podnikateľské riziko je nutné porovnávať úroky medzi takýmito nebankovými subjektmi a ich produktmi a nie s bankami. Žalovaný v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn.12Cmo 95/2005. Žalovaný žalobu žalobkyne navrhol ako nedôvodnú zamietnuť v celom rozsahu.

5. Žalovaný k svojmu vyjadreniu žiadne dôkazy nepriložil, v priebehu sporu žiadne dôkazné návrhy nevzniesol.

6. Žalobkyňa v replike vo vzťahu k námietke žalovaného k naliehavému právnomu záujmu uviedla, že nedomáha sa určenia či tu právo je alebo nie je, ale určenia právnej skutočnosti a žalobu podala v zmysle § 137 písm. d/ CSP, pričom ako na osobitný predpis poukázala na § 3 ods. 3 a 5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 11 ods.4 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa žalobkyne, ak môže byť predmetom konania v zmysle § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, môže byť predmetom konania aj žaloba o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a keďže ide o žalobu podľa § 137 písm. d/ CSP, pre jej prípustnosť nie je potrebné preukazovanie naliehavého právneho záujmu. Opäť poukázala na to, že v uzavretej zmluve chýbali zákonné náležitosti- úroková sadzba spotrebiteľského úveru, RPMN, priemerná RPMN, názov a adresa príslušného kontrolného orgánu a neboli zabezpečené ani práva spotrebiteľa v zmysle § 13 a § 16 zákona o spotrebiteľských úveroch (právo na odstúpenie od zmluvy, na splatenie úveru pred lehotou splatnosti). Uviedla, že finančné prostriedky nepoužila na výkon povolania, v čase podpisu zmluvy bola na materskej dovolenke, pričom nikdy žalovanému netvrdila, že peniaze potrebuje na výkon povolania, žalovaný sa jej na účel brania úveru ani nedotazoval a políčko s účelom poskytnutia úveru na povolanie bolo zaškrtnuté obchodnou zástupkyňou, ktorá zmluvu v mene žalovaného uzatvárala. Čo sa týka obrany žalovaného vo vzťahu k dojednaniu o poplatku, žalobkyňa poukázala na súdne rozhodnutia v ktorých predmetný administratívny poplatok bol určený za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda za neplatný. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podľa nej aj dohoda o zrážkach zo mzdy ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobkyne a odporuje § 53 Občianskeho zákonníka. Keďže platný právny úkon vyžaduje, aby bol urobený slobodne a vážne, určito a zrozumiteľne, potom nemôže byť platná dohoda o zrážkach ak žalobkyňa vôbec nevedela o tom, že takáto dohoda je jej predložená na podpis a nechcela uzavrieť taký úkon.

7. Dupliku žalovaný napriek výzve súdu v uznesení podľa § 167 ods.4 CSP zo dňa 23.11.2020 nepodal.

8. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa žalovaný napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal s tým, že sa pridržiava svojich predošlých podaní. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

9. Žalobkyňa na pojednávaní prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, pridržiavajúc sa všetkých svojich písomných vyjadrení navrhovala žalobe, po pripustení jej zmeny v celom rozsahu vyhovieť.

10. Predmetom konania a posúdenia tak po pripustení zmeny žaloby žalobkyne uznesením súdu zo dňa 16.6.2021, ktoré žalovanému doručené bolo dňa 18.6.2021 bol návrh žalobkyne na určenie, že úver, ktorý jej žalovaný poskytol na základe zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX uzavretej dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov a určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uvedenej v bode 5. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru Zmluvy o úvere č.XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX.

11. Žalobkyňa v spore ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označila a predložila listinné dôkazy uvedené v žalobe a tiež Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktorých súčasťou je v bode 5 Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov. Navrhla tiež výsluch svedka- obchodnej zástupkyne, ktorá za žalovaného uzatvárala s ňou predmetnú zmluvu. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, ktoré bolo v priebehu sporu jeho jediným stanoviskom k veci samej žiadne dôkazy neoznačil, nenavrhol a nepredložil. Listinné dôkazy predložené žalobkyňou, ktoré mu súd všetky doručil nespochybnil, ich obsah nenamietal. Nevzniesol žiadne námietky ani vo vzťahu k návrhu žalobkyne na výsluch svedkyne a táto svedkyňa na pojednávaní bola vypočutá.

12. Súd teda všetky v spore predložené a navrhnuté dôkazy vykonal, keď vykonanie žiadneho z nich namietané ani nebolo. Žiaden dôkazný návrh nebol súdom zamietnutý. Po takto vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

13. Dňa XX.XX.XXXX o 11:50 hod uzavrela žalobkyňa ako dlžník so žalovaným ako veriteľom, ktorý bol pri tomto úkone zastúpený mandatórom - L. Ú. písomnú zmluvu označenú ako Zmluva o úvere. Zmluva má podobu predtlačeneho formulára do ktorého boli rukou vpísané jednotlivé údaje, a to v prvej časti okrem údajov ako sú variabilný symbol a číslo zmluvy aj údaje identifikujúce dlžníka, tu žalobkyňu. Najskôr sú tam uvedené kolónky pre uvedenie titulu, mena, priezviska, bydliska, rodného čísla, čísla občianskeho preukazu, čísla účtu. Potom nasledujú kolónky s údajmi o samotnom úvere, kde je uvedené, že veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 400,-eur a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 392,-eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 792,-eur v 12 mesačných splátkach po 66,-eur počnúc dňom 18.08.2011 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Pod tým je v zmluve predtlačené prehlásenie, cit. "Dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon" a následne štyri kolónky ponúkajú nasledujúce možnosti vyznačenia „zamestnanie“, „povolanie“, „podnikanie“ a „iný účel“. V zmluve je zaškrtnuté políčko „povolanie“. Vedľa toho je miesto pre podpis dlžníka, kde je podpis žalobkyne. V spodnej časti formulára zmluvy, nad údajmi o dátume a čase jej podpisu a nad miestom pre podpis zmluvy dlžníkom je predtlačný text, cit. „dolupodpísaný dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane Všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy) a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“ V bode 11 všeobecných podmienok poskytnutia úveru je uvedené, cit. „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v mesačných splátkach tak, ako je uvedené na prvej strane tejto zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“. Poslednú časť formulára tvorí Potvrdenie o prevzatí peňažnej hotovosti z ktorého vyplýva, že žalobkyňi suma úveru vyplatená bola dňa 18.07.2011. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej zmluvy (čl. 7 spisu) a Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (čl. 55 spisu).

14. Podľa Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, konkrétne ich bodu 05, „dlžník s veriteľom uzatvára súčasne Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov ako formu zabezpečenia uspokojenia pohľadávky veriteľa, ktorej účinnosť je podmienená neuhradením štyroch po sebe idúcich splátok, keď nastáva splatnosť celého dlhu. Vo vzťahu k zamestnávateľovi dlžníka preukáže veriteľ skutočnosť, že nastala splatnosť dlhu prehlásením, v ktorom zároveň vyzve zamestnávateľa na vykonanie dohodnutých zrážok. Dlžník dáva výslovný súhlas k tomu, aby veriteľ doplnil do čl. I. písm. b/ Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov aktuálny zostatok dlhu k dátumu, keď bude uvedená dohoda predložená zamestnávateľovi dlžníka. Dlžník dáva veriteľovi aj súhlas k tomu, aby v jeho mene dopísal do Dohody o zrážkach zo mzdy údaje o jeho aktuálnom zamestnávateľovi v prípade zmeny zamestnávateľa počas trvania zmluvného vzťahu. Tak isto dlžník súhlasí s tým, aby na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľ vykonával zo mzdy dlžníka dohodnuté mesačné zrážky až do výšky aktuálnej pohľadávky a poukazyval ich na účet veriteľa“.

15. Zo žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy (čl. 8 spisu) zo dňa 27.11.2015 adresovanej zamestnávateľovi žalobkyne I. I. & W. D. W. s.r.o. (v súčasnosti podnikajúcemu už pod obchodným menom I. W. s.r.o.) súd zistil, že žalovaný ňou odvolávajúc sa na zmluvu o úvere zo dňa 18.07.2011 uzavretú so žalobkyňou požiadal zamestnávateľa žalobkyne, aby vzhľadom na neplnenie záväzkov žalobkyne voči žalovanému vykonával zo mzdy žalobkyne zrážky mesačne vo výške stanovenej platnými právnymi predpismi až do úplného splatenia dlhu, ktorý v tejto žiadosti vyčíslený bol v sume 2.739,92 eur s tým, že o výške úrokov z omeškania, ktoré medzičasom vznikajú a ktorých konečná výška bude známa až dňom doplatenia istiny s poplatkom bude ho žalovaný ešte informovať.

16. Vo vzťahu k dohode o zrážkach zo mzdy súd už na tomto mieste uvádza, že za nepreukázané považuje tvrdenie žalovaného vo vyjadrení k žalobe, že dohoda o zrážkach mala tu byť obsiahnutá na samostatnom dokumente a predstavovať osobitnú listinu. Toto tvrdenie žalovaný sám vyvrátil, keď po výslovej výzve súdu predložil takúto dohodu o zrážkach zo mzdy v podaní súdu doručenom dňa 25.01.2021 (čl. 45 spisu) oznámil, že takouto dohodou nedisponuje. Preto súd v zmysle žaloby po jej pripustenej zmene posudzoval platnosť dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutej v bode 05 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Existencia žiadnej inej, na osobitnej listine obsiahnutej dohody o zrážkach zo mzdy preukázaná v spore nebola, sám žalovaný uviedol, že žiadnou takou dohodou nedisponuje, pričom ani v žiadosti zamestnávateľovi žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 27.11.2015 žiadnu samostatnú dohodu o zrážkach zo mzdy netvrdil a odvolával sa tam len na samotnú zmluvu o úvere.

17. V nadväznosti na uvedený rozpor a celkovo k vyjadreniu žalovaného k žalobe možno uviesť, že toto javí sa byť paušálne, formulárové a čiastočne zmatečné, minimálne v časti akoby sa ani netýkajúce tejto konkrétnej veci, keď napríklad žalovaný poukazuje v ňom a cituje v súvislosti s definíciou spotrebiteľa starý zákon o spotrebiteľských úveroch č.258/2001 Z.z. účinný do roku 2010 a tvrdí, že ide o predpis účinný v čase uzavretia zmluvy, hoci tu posudzovaná zmluva je až z roku 2011, ďalej tvrdí nesprávny dátum uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy dňa 19.08.2015, tiež v ňom poukazuje na tvrdenia a dôkazy, ktoré žalobkyňa ani neuviedla, argumentuje proti nejakému rozhodnutiu nemeckého súdu, hoci žalobkyňa na žiadne také rozhodnutie v žalobe nepoukazyvala, vyjadruje sa k povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, hoci predmetom konania nie je zdržanie sa práva ale určenie jej neplatnosti a podobne. Napriek uvedenému sa súd zaoberal všetkými tvrdeniami žalovaného, celou jeho obranou a vysporiadal sa s ňou spôsobom uvedeným v ďalšej časti tohto odôvodnenia, pričom k argumentácii žalovaného vo vzťahu k osobitnej, samostatnej dohode o zrážkach zo mzdy súd, ako už bolo uvedené nemohol prihliadať, nakoľko ju žalovaný ničím nepreukázal a preukázaná bola len dohoda v bode 05 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru.

18. Z potvrdenia vystaveného zamestnávateľom žalobkyne - I. W. s.r.o. (čl. 9 spisu) dňa 26.11.2019 súd zistil, že na základe žiadosti žalovaného o zaplatenie sumy celkovo 2.739,92 eur bola zamestnávateľom žalobkyne z jej mzdy v prospech žalovaného zrazená už suma 1.428,20 eur. Podľa evidencie zamestnávateľa žalobkyne ostáva na zrážky stále suma 1.311,72 eur.

19. Vzhľadom na protichodné tvrdenia strán pokiaľ ide o povahu nimi uzavretej úverovej zmluvy a argumentáciu žalobkyne, ktorá tvrdí, že jednalo sa o spotrebiteľský úver, ktorý bol pre nedodržanie zákonných náležitostí v zmluve bezúročný a bez poplatkov, pre rozhodnutie vo veci kľúčové bolo ustáliť či v súdnej veci skutočne išlo o spotrebiteľský úver a spotrebiteľskú zmluvu, ako to tvrdila žalobkyňa, alebo či o takýto úver nešlo.

20. Niet pochýb o tom, že prioritným právnym predpisom pre vyriešenie uvedenej spornej otázky je zákon, ktorý upravuje problematiku spotrebiteľských úverov. Tým v čase uzavretia zmluvy o úvere stranami bol zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov.

21. Podľa § 1 ods.1 a 2 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami (18.07.2011) tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

22. Podľa § 2 písm. a), b) a d) uvedeného zákona na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania,

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

23. Podľa § 9 ods.1 uvedeného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

24. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101>> za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

25. Podľa § 9 ods.7 a 8 citovaného zákona veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

(8) Veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon.

26. Podľa § 11 ods.1 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101>> a § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20110101>>,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

27. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou. Predmetom podnikania (činnosti) žalovaného zapísaným v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a tiež poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov. Niet teda pochyb o tom, že žalovaný definíciu veriteľa v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 2 písm. b) uvedeného zákona spĺňa, pričom rovnako nemožno mať pochybnosti, že nie je nič, čo by stranami uzavretú úverovú zmluvu vylučovalo z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu podľa jeho § 1 ods.2 alebo 3.

28. Z argumentácie žalovaného v spore vyplýva, že ten za dôvod pre ktorý by predmetný úver mal byť vylúčený z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch a režimu ochrany spotrebiteľa považuje skutočnosť, že úver žalobkyni podľa zmluvy mal byť poskytnutý na výkon povolenia, preto táto nie je spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a) uvedeného zákona.

29. Súd však hneď úvodom žalovanému v súvislosti s touto jeho argumentáciou dáva do pozornosti, že z pohľadu posúdenia, či je namieste aplikácia ustanovení na ochranu spotrebiteľa nie je určujúcou a rozhodujúcou skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o spotrebiteľský úver. V tejto súvislosti súd poukazuje na definíciu spotrebiteľskej zmluvy a spotrebiteľa v § 52 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 18.07.2011 ktorý ako lex generalis spotrebiteľa definuje odlišne a širšie ako ustanovenie § 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže v zmysle tohto zákonného ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom a spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

30. Teda aj keby sa v tu súdenom spore nejednalo o spotrebiteľský úver, neznamenalo by to automaticky, že by nemalo ísť o spotrebiteľský vzťah s potrebou aplikovať normy na ochranu spotrebiteľa. Totiž aj v právnom vzťahu, ktorý by sa spravoval, či už ex lege alebo ex contractu, ustanoveniami Obchodného zákonníka nemožno opomenúť tú podstatnú skutočnosť, že táto právna úprava bola a je sprevádzaná právnym predpisom verejnoprávneho charakteru obsahujúcim kogentné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa t.j. zákonom na ochranu spotrebiteľa, pričom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy so žalobkyňou išlo o zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Súd preto len pre úplnosť dodáva, že i keby nešlo o spotrebiteľský úver, i tak by vzhľadom na postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa (§ 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka), ktoré je zrejmé tak z obsahu zmluvy ako aj označenia žalobkyne v nej (žalobkyňa ako dlžník je v časti zmluvy identifikujúcej ju ako stranu záväzku označená identifikačnými znakmi typickými pre fyzické osoby -nepodnikateľov, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) bolo treba vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka uzavrieť, že v prípade úverovej zmluvy zo dňa 18.07.2011 ide bez akýchkoľvek pochybností o vzťah spotrebiteľský, a ako na taký preň platia normy na ochranu spotrebiteľa obsiahnuté tak vo vnútroštátnych právnych predpisoch, ako aj v právnych aktoch Európskej únie. Žalovaný, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania prípadného nespotebiteľského charakteru záväzkového vzťahu nepreukázal, že by sa nemalo jednáť o spotrebiteľský úverový vzťah.

31. Z formy a obsahu úverovej zmluvy uzatvorenej so žalobkyňou na hlavičkovom papieri žalovaného je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“, typovú zmluvu. S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom

prípade je zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami posudzovať podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a tiež podľa Občianskeho zákonníka (v tejto súvislosti vid' napr. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co 130/2011 zo dňa 6. 3. 2012 alebo uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3CoE/259/2012 zo dňa 26. 2. 2013).

32. Koniec koncov, aktuálne Občiansky zákonník aj výslovne stanovuje (§ 52 ods. 2 veta tretia) že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (vid' rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (§ 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

33. Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

34. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

35. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

36. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačeních tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

37. Uvedené súd rozsiahlo zvýrazňuje najmä vzhľadom k zrejmemu nepomeru medzi žalobkyni poskytnutou sumou a ňou už uhradeným plnením, na vymoženie ktorého žalovaný použil tu posudzovanú dohodu o zrážkach zo mzdy. Daný postup a nepomer, ani ak by nešlo o spotrebiteľský úver by bol vzhľadom na normatívnu úpravu ochrany spotrebiteľa absolútne neobhájiteľný, a takým by podľa názoru súdu bol dokonca aj vtedy, keby išlo medzi stranami o obchodný záväzkový vzťah. Pre posúdenie vzťahu ako spotrebiteľského vôbec nie je rozhodujúce, či ide alebo nejde o spotrebiteľský úver, ale rozhodujúce je zistenie, či ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. Vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa (Hlava III článok 98 Charty základných práv Európskej únie) totiž zďaleka nekončí pri spotrebiteľských úveroch. Široká ochrana spotrebiteľov je garantovaná smernicou Rady 93/13/EHS z 5.apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách, ktoré sa spotrebiteľom predkladajú tak, že sú predformulované a spotrebiteľ spravidla ich obsah nemení. Ak spotrebiteľ pri takejto zmluve neprijíma službu alebo nekupuje tovar na obchodnú činnosť alebo iné podnikanie, prináleží mu ochrana touto smernicou a nemusí pritom ísť o spotrebiteľský úver. Ochrana spotrebiteľa z úradnej moci súdu sa týka rozmanitých zmluvných vzťahov vrátane úverov, ktoré nemožno zaradiť do kategórie spotrebiteľských úverov.

38. Žalobkyňa tvrdila, že išlo o spotrebiteľský úver s tým, že účel úveru- na povolanie bol do zmluvy svojvoľne, proti jej vôli a v rozpore so skutočnosťou vpísaný obchodnou zástupkyňou žalovaného.

Žalovaný sa s poukazom len na samotné písomné vyhotovenie zmluvy podpísané žalobkyňou snažil navodiť dojem účelovosti uvedených tvrdení žalobkyne. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania má za preukázané tvrdenie žalobkyne, že účel úveru na povolenie zaškrtila v zmluve automaticky obchodná zástupkyňa žalovaného bez toho, aby si preverila, či skutočne jedná sa tu o tento účel.

39. Súd ako svedka na pojednávaní vypočul Ľudmilu Úrodovú, ktorá konala za žalovaného pri uzavretí predmetnej zmluvy, pričom tá pri svojom výsluchu jednoznačne potvrdila, že údaje, ktoré sú vo formulári zmluvy písané rukou písala ona a že to ona na základe pokynu žalovaného (výslovne uviedla „oni mi povedali, čo sa má zaškrtnúť“) zaškrtila krížik na zmluve pri kolónke povolenie, pričom na otázku, či sa pýtala klientov, či potrebujú peniaze na povolenie, zamestnanie, podnikanie alebo iný účel svedkyňa uviedla, že nie, lebo to nebolo jej úlohou a že ani žalobkyňa nehovorila jej na čo potrebuje tie peniaze.

40. Ak teda žalovaný tvrdil, že bola to žalobkyňa, kto v zmluve o úvere uviedol, že poskytované prostriedky budú využité na tento účel, tak uvedené tvrdenie bolo výsluchom svedkyne vyvrátené, svedkyňa sama uviedla, že to ona na pokyn žalovaného zaškrtila v zmluve dané políčko bez toho, aby sa pýtala žalobkyne na aký účel potrebuje peniaze. Žiadne iné vyhlásenie žalobkyne o takomto účele úveru (napríklad predzmluvnú komunikáciu), či iný dôkaz žalovaný súdu nepredložil. Súd v súvislosti s odvolávaním sa žalovaného len na samotné písomné vyhotovenie zmluvy a tam obsiahnuté vyhlásenie ako dôkaz účelu úveru na povolenie žalovanému pripomína to, čo mu aj samému musí byť veľmi dobre známe, a síce že nejednalo sa zďaleka o prvý, či ojedinelý prípad, kedy žalovaný, resp. jeho zástupca pri spisovaní úverovej zmluvy použil praktiky sledujúce účelové vylúčenie úveru z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch. Aj preto samotný poukaz žalovaného iba na písomné vyhotovenie zmluvy a v nej uvedený účel poskytnutia peňažných prostriedkov nemôže byť sám osebe dôkazom, že nešlo o spotrebiteľský úver. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že Krajský súd v Prešove v uznesení zo dňa 26.5.2011 sp.zn.6Co/84/2011 potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov o nariadení predbežného opatrenia ktorým sa žalovanému uložila povinnosť zdržať sa takého konania, ktorým presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov, s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolenie alebo podnikanie. Aj v množstve iných súdnych rozhodnutí Krajského súdu v Prešove (príkladmo napr.18CoE 107/2014, 17CoE /105/2014) tento odvolací súd poukázal na vážne podozrenia z nekalých praktík oprávneného (tu žalovaného) používaných pri vyznačovaní účelu uzatváraných zmlúv - pričom rovnako poukázal na predbežné opatrenie Okresného súdu Prešov z 11.03.2011 č. k. 17C 45/2011-35 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 26.5.2011 č. k. 6Co 84/2011 o uložení povinnosti spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., aby sa uvedenej nekalej obchodnej praktiky zdržala. V uvedených rozhodnutiach zároveň pripomenul, že otázku tendenčného postupu oprávneného (tu žalovaného) pri vyznačovaní účelu úveru skúmala aj Európska komisia čo súd má zistené aj zo svojej činnosti- z listu Ministerstva spravodlivosti SR zo 7.júla 2011 č. 21349/2011 zaslaného súdom Slovenskej republiky. Krajský súd v Prešove v inej veci žalovaného v uznesení sp.zn.6Co/86/2014 zo dňa 29.5.2014 poukázal na to že, cit“ Žalovaný spochybňuje postavenie žalobcu ako spotrebiteľa s poukazom na vyznačenie účelu úveru („na účely zamestnania“). Z viacerých spisov týkajúcich sa oprávneného však vyznievajú pochybnosti nad takto vyznačeným účelom úveru, a to v súvislosti s tvrdeniami povinných, že obchodní zástupcovia sa dopustili nekalej obchodnej praktiky a svojvoľne vyznačili spotrebiteľom ako účel úveru „na zamestnanie“ alebo „na podnikanie“, a to bez ďalšieho len z dôvodu, že spotrebiteľ bol držiteľom živnostenského listu. Pochybnosti umocňuje aj predbežné opatrenie Okresného súdu Prešov z 11.3.2011 č. k. 17C 45/2011-35 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 26.5.2011 sp. zn. 6Co 84/2011 o uložení povinnosti žalovanej, aby sa uvedenej nekalej obchodnej praktiky zdržala.“

41. Aj rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci 5Sžo 13/2014 zo dňa 27.1.2015 jasne potvrdzuje že zo strany žalovaného k takýmto praktikám dochádza. Rovnako to potvrdzujú napr. rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn.9C/139/2013 z 30.10.2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.5.2015 sp.zn.17Co/275/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.4.2016 sp.zn.17Co/391/2015 či rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 8.10.2014 sp.zn.21C/296/2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.5.2015 sp.zn.15Co/9/2015 v ktorom tento uviedol, cit „všeobecnou známou skutočnosťou sú nekalé

praktiky žalovaného aplikované pri vyplňovaní základných údajov dlžníka, vrátane účelu poskytnutia finančných prostriedkov.“

42. Tu posudzovaná zmluva o úvere je formulárovou zmluvou, ktorú žalovaný bežne používa pri poskytovaní úverov, čo je súdu známe z jeho činnosti. Aj svedkyňa Úrodová na pojednávaní potvrdila, že to žalovaný dal jej predtlačeny formulár zmluvy. Text zmluvy je predtlačeny, dopĺňajú sa len údaje individualizujúce konkrétneho dlžníka a konkrétny úver. Pokiaľ ide o vyhlásenie, na aký účel sa úver poskytuje, zmluva obsahuje len 4 políčka - 1. na výkon zamestnania, 2. na výkon povolania, 3. na výkon podnikania alebo 4. na iný účel. Možnosť že by mohlo ísť o spotrebiteľský úver formulár zmluvy výslovne vôbec neuvádza a nepripúšťa. Súd osobitne poukazuje na to, že žalovaným predkladané tlačivo zmluvy - formulár ani neponúka možnosť pre spotrebiteľa vyznačiť svoju požiadavku poskytnúť spotrebiteľský úver. Absencia tejto možnosti poukazuje podľa názoru súdu, ktorý podporujú nielen tvrdenia svedkyne Ú., ale aj závery vyššie uvedených súdnych rozhodnutí sama o sebe na snahu veriteľa neposkytnúť spotrebiteľské úvery a priori. Praktiky žalovaného sa stali predmetom preskúmania nielen súdov ale i správnych orgánov, napr. Slovenskej obchodnej inšpekcie (SOI). Rozhodnutím Ústredného inšpektorátu SOI zo dňa 27.05.2013, číslo SK/0755/99/2012, SK/0756/99/2012 mu bola uložená pokuta pre porušenie zákazu nekalých obchodných praktík v súvislosti so zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho presvedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania spotrebiteľa. V rozhodnutí pritom bolo rovnako poukázané na neexistenciu možnosti pre spotrebiteľa vyznačiť svoju požiadavku poskytnúť spotrebiteľský úver s tým, že absencia tejto možnosti poukazuje sama o sebe na snahu veriteľa neposkytnúť spotrebiteľské úvery a priori. Toto tvrdenie oprel správny orgán o vyjadrenie Národnej banky Slovenska zo dňa 06.05.2013, z ktorého vyplýva, že posledný poskytnutý spotrebiteľský úver touto spoločnosťou bol v roku 2008 !!!.

43. Aj vzhľadom na uvedené, keď v množstve súdnych rozhodnutí súdov všetkých stupňov naprieč republikou boli potvrdené praktiky žalovaného snažiace sa a priori vylúčiť ním poskytované úvery z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobom totožným s tým, ktorý podrobne a presvedčivo popísala aj svedkyňa Ú., ktorá priamo za žalovaného vypíňala uvedenú zmluvu v tomto spore, bolo v najlepšom záujme žalovaného, aby sám označil a predložil dôkazy, že tu o takýto prípad nejde a že úver bol skutočne žalobkyni poskytnutý „na povolenie“. Žalovaný však žiadne takéto dôkazy nepredložil. Odvolávanie sa žalovaného len na samotné písomné vyhotovenie zmluvy tu absolútne neobstojí, lebo nielenže žalobkyňa daný účel úveru jednoznačne poprela, ale je aj úplne nelogické, aby si žalobkyňa, zamestnaná ako šička v spoločnosti na výrobu koberčekov do aut brala úver na účely výkonu povolania, ako tvrdil žalovaný. Navyše žalobkyňa uviedla, že v čase uzavretia zmluvy bola na materskej dovolenke, takže žiadne povolanie vtedy nevykonávala, pričom vzhľadom na vyjadrenie svedkyne Ú. ako zástupkyne žalovaného pri uzavretí zmluvy, že žalobkyňa nehovorila jej na čo potrebuje peniaze, ani ona nezisťovala, či skutočne ide o úver na povolenie, hoci to tam na pokyn žalovaného zaškrtila je jednoznačne vyvrátené tvrdenie žalovaného o účele úveru - na povolenie.

44. V súvislosti s tvrdením svedkyne o tom, že klienti vopred vypíňali na internete žiadosť o úver kde uvádzali svoje údaje, príjmy súd uvádza, že je zrejmé, že toto na vyznačenie účelu úveru - na povolenie nemalo vplyv, keďže aj sám žalovaný v súvislosti s vyznačením účelu úveru neodvolával sa tu na žiadosť o úver, ale priamo len na zmluvu a v nej obsiahnuté vyhlásenie, a toto tvrdenie je tak pre posúdenie skutočného účelu úveru úplne irelevantné, k čomu treba dodať, že ani žiadnu žiadosť, iný dokument či dôkaz, žeby žalobkyňa žiadala ešte pred spisovaním zmluvy o poskytnutie úveru na účel povolania žalovaný do skončenia dokazovania nepredložil a nič také ani netvrdil, odvolával sa len na text samotnej zmluvy, čo ako už bolo uvedené tu neobstojí.

45. Keďže výpoveďou svedkyne boli potvrdené tvrdenia žalobkyne o procese uzatvárania zmluvy a o tom, že ona nežiadala o úver na výkon povolania a že tento účel zaškrtila do zmluvy svedkyňa bez zisťovania skutočného účelu úveru, súd nemá žiadne pochybnosti, že aj v tu prejednávacom spore jednalo sa o prípad popísaný už spomenutou bohatou judikatúrou, keď dojednávany bol v skutočnosti spotrebiteľský úver, hoci zo samotného obsahu zmluvy to jasne nevyplýva a žalovaný tento obsah môže interpretovať ako taký, ktorý úver z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch vyníma. Výpoveď svedkyne, povaha zamestnania žalobkyne ako šičky logicky vylučujúca tvrdenie žalovaného o úvere na výkon povolania ale aj predložené listinné dôkazy jasne potvrdzujú, že účelom úveru nebolo povolenie žalobkyne, a teda že išlo o úver spotrebiteľský. Na podporu svojho záveru súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/134/2018 kde bol riešený veľmi podobný prípad týkajúci sa rovnako zmluvy a dohody o zrážkach zo mzdy žalovaného. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že

úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania, či podnikania ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, v tomto prípade žalovaného (podporne pozri rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 23.02.2010, č.k. 10CoE/5/2010-46). Žalovaný nepredložil súdu žiaden dôkaz, ktorý by vyvrátil tvrdenia žalobkyne, v zmysle ktorých malo zo strany žalovaného zjavne dôjsť k nekalej obchodnej praktike a postupu zakázanému priamo v § 9 ods.7 a 8 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď chcel úverovú zmluvu vylúčiť z režimu ochrany spotrebiteľa. Súd opätovne poukazuje na to, že žalovaný vo vyhlásení určil na výber účelu úveru až 3 varianty zárobkovej činnosti (zamestnanie, podnikanie, povolanie) a následne iný účel. Bežný spotrebiteľ ako slabšia strana zmluvy, zväčša nevie na čo sú žalovanému také údaje (resp. aké následky má takto označený účel úveru), nevie čo sa rozumie spotrebiteľským úverom. Zo skutočností zistených výsluchom svedkyne v spojení s už v minulosti potvrdenými nekalými obchodnými praktikami žalovaného pri určovaní účelu úveru jasne vyplýva, že nešlo o úver na povolanie žalobkyne a preto súd uzavrel, že úver bolo potrebné považovať za spotrebiteľský. Preto naň aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinné v čase uzavretia zmluvy stranami (18.07.2011).

46. Súd len pre úplnosť uvádza, že aj keby nešlo o spotrebiteľský úver, i tak by išlo o spotrebiteľský vzťah a aj v obchodnoprávnom režime úveru by vzhľadom na zásady poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka) a imperatív dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka aplikovateľný aj na obchodné záväzkové vzťahy) bol absolútne neudržateľný stav, keď pri poskytnutej úverovej istine 400,-eur sa od dlžníka s pomocou poplatkov a sankcií žiadalo zaplatiť cez zrážky zo mzdy ako základného prostriedku k uspokojovaniu základných životných potrieb človeka 2.739,92 eur (vid' žiadosť o zrážky zo mzdy na čl.8 spisu). Podľa názoru súdu aj úplný, práva neznačný laik s minimálnym zmyslom pre spravodlivosť by uvedenú disproporciu medzi žalobkyni poskytnutým benefitom a výškou od nej žiadaného protiplnenia za tento benefit musel vnímať ako absolútne neprimeranú a nespravodlivú. Preto ani akokoľvek sofistikovaná argumentácia žalovaného nemôže nič zmeniť na tom, že súd ako orgán povolaný k ochrane práv by vzhľadom na domáhanie sa súdnej ochrany zo strany žalobkyne aj v prípade, žeby sa nejednalo o spotrebiteľský úver musel túto disproporciu korigovať.

47. V súdenom spore podľa názoru súdu išlo o spotrebiteľský úver, keďže žalovaným tvrdený účel úveru na povolanie bol dokazovaním jednoznačne vyvrátený, preto stranami uzavretá zmluva mala obsahovať náležitosti podľa § 9 v tom čase účinného zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

48. Po preskúmaní obsahu zmluvy je treba dať za pravdu žalobkyni, že zmluva neobsahovala všetky zákonom o spotrebiteľských úveroch predpísané náležitosti a že absentoval v nej aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ale aj údaj o úrokovej sadzbe či o priemernej RPMN, hoci tieto podľa § 9 ods.2 písm. i/ j/ a y/ Zákona o spotrebiteľských úveroch museli byť uvedené priamo v zmluve, teda na listine na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. V súvislosti s tým súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis). Žalovaný ani netvrdil, žeby zmluva či iná listina obsahovala tieto údaje, svoju argumentáciu obmedzil len na odôvodnenie, prečo daná úverová zmluva tieto údaje obsahovať nemusela s čím súd, ako už uviedol nesúhlasí. Absencia daných údajov v zmluve v zmysle § 11 ods.1 tohto zákona nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale spôsobuje, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov, preto súd žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyhovel.

49. Ak žalovaný namietal procesnú neprípustnosť požadovaných určení vzhľadom na možnosť podať žalobu o plnenie, tak k tomu súd uvádza nasledovné. Súd sa zaoberal prípustnosťou predmetnej žaloby z hľadiska členenia žalôb podľa § 137 CSP ale tiež skutočnosťou, či vzhľadom na inak platný záver, že možnosť podania žaloby o plnenie (tu by to bola žaloba o vydania bezdôvodného obohatenia) v zásade vylučuje možnosť súčasnej určovacej žaloby je možné vyhovieť žalobe a dospieť k záveru, že je to možné a prípustné.

50. Žaloba žalobkyne je žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP. Pri posúdení splnenia podmienok na podanie uvedenej žaloby, súd vychádzal z ust. § 3 ods. 3 a ods. 5 prvá veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch

v znení neskorších predpisov podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

51. Z uvedeného potom vyplýva, že spotrebiteľ má právo na súdnu ochranu nielen pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale aj pred nekalými obchodnými praktikami (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). V súvislosti s obranou žalovaného ohľadne neprípustnosti žaloby v súdnej veci súd upriamil pozornosť aj na § 298 CSP, podľa ktorého, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu (tak, ako to bolo aj v prejednávanej príhode) aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, je neprijateľná.

52. Súd predmetnú žalobu v časti oboch požadovaných určení posúdil ako žalobu v zmysle § 137 písm. d) CSP, keď prípustnosť tejto žaloby vyvodil z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Uvedený záver vyplýva aj z doslovného znenia § 298 ods. 2 CSP, ktoré popri vyslovení neprijateľnosti zmluvnej podmienky zo strany súdu (ktorá má za následok neplatnosť podmienky) výslovne prezumuje kumulatívne priznanie nároku spočívajúceho v plnení (bezdôvodnom obohatení, primeranom finančnom zadosťučinení), ktoré má charakter žaloby na plnenie z čoho možno jednoznačne vyvodiť, že tieto petity (o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy) obstoja i vtedy, keď možno žalovať o plnenie.

53. Súd v súvislosti s touto námietkou žalovaného poukazuje na novelu zákona o spotrebiteľských úveroch č.129/2010 Z.z. uskutočnenú zákonom číslo 279/2017 Z.z. ktorou sa do tohto zákona zaviedlo ust. § 11 ods.4 podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba pritom znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.“. Zákonodarca teda počnúc dňom 1.1.2018 explicitne zakotvil procesnú prípustnosť žaloby na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, keď predmetný zákon je jedným z osobitných zákonov v zmysle ust. § 137 CSP. Táto explicitná úprava v čase začatia konania už bola účinná, preto o procesnej prípustnosti časti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemožno pochybovať. Je tak zrejmé, že po 1.1.2018 je priamo zo zákona procesne prípustné samostatne žalovať určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, aj keby bolo možné žalovať priamo o plnenie.

54. V súvislosti s názorom, že je možné žalovať samostatné určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru aj pri možnosti žaloby priamo o plnenie (popri žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia) súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.13Co/106/2019 (týka sa rovnako žalovaného) alebo sp.zn.11Co/57/2017.

55. Pokiaľ ide o druhú časť žaloby, a teda určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uvedenej v bode 5 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru Zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, k tomu súd uvádza nasledovné. Dohoda o zrážkach zo mzdy má svoju zákonnú oporu v prvej hlave ôsmej časti Občianskeho zákonníka nazvanej záväzkové právo. V piatom oddiele tejto hlavy v rámci zákonnej úpravy zabezpečenia záväzkov je v § 551 obsiahnutá aj úprava inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy. Ide o všeobecnú úpravu vo všeobecnom predpise upravujúcom občianskoprávne vzťahy, t.j. o úpravu ktorá všeobecne platí tak pre režim spotrebiteľských ako aj nespotebiteľských vzťahov. To znamená, že pri aplikácii tejto úpravy na režim spotrebiteľských vzťahov a spotrebiteľských zmlúv nemožno mechanicky vychádzať len z tejto všeobecnej úpravy, ale je nevyhnutné prihliadať na osobitnú zákonnú úpravu pre tieto vzťahy, jej účel (ktorým je najmä ochrana spotrebiteľa) a špecifiká, keďže súd už uviedol, prečo nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.07.2011 uzavretou medzi stranami bol založený občianskoprávny spotrebiteľský vzťah.

56. Podľa § 551 ods.1 až 3 Občianskeho zákonníka uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Proti platiteľovi mzdy nadobúda veriteľ právo na výplatu zrážok

okamihom, keď sa platiteľovi dohoda predložila. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia aj pre iné príjmy, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou.

57. Citované ustanovenie § 551 Občianskeho zákonníka teda výslovne umožňuje zabezpečiť uspokojenie pohľadávky písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov. Predpokladá sa pritom písomná dohoda, t.j. písomne zachytený stret dvoch skutočne daných, slobodných, vážnych, určitých a zrozumiteľných prejavov vôle. Aj pre túto dohodu platia všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka). Právny úkon je v ustanovení § 34 Občianskeho zákonníka definovaný ako prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

58. Z uvedeného vyplýva, že základným predpokladom vzniku právneho úkonu je existencia vôle. Bez vôle preto niet ani právneho úkonu. Zákonodarca v snahe chrániť spotrebiteľa venuje zabezpečeniu, aby zmluvné dojednania zaväzujúce spotrebiteľa vyjadrovali jeho skutočne existujúcu vôľu mimoriadnu pozornosť, keď aj v ust. § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka (účinného v čase uzavretia zmluvy) v súvislosti s ochranou spotrebiteľa pred nepriateľnými zmluvnými podmienkami stanovil, že za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, čo je zjavne aj prípad prejednávaneho sporu. Dôkazné bremeno na preukázanie individuálneho dojednania takého zmluvného ustanovenia pritom zaťažuje dodávateľa (viď § 53 ods.3 Občianskeho zákonníka).

59. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie teda musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Výslovne to zákonodarca vyjadril v zákone č.102/2014 Z.z. novelizujúcom zákon č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, konkrétne v jeho §5a keď s účinnosťou od 1.5.2014 priamou normatívnou úpravou nepripustil zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, s výnimkou prípadu jej uzavretia vo forme osobitnej listiny, ak spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Aj z dôvodovej správy k tejto zmene vyplýva, že zákonodarcu k tejto zmene viedlo zistenie, že všeobecná úprava v Občianskom zákonníku nevyžadujúca schválenie súdom, kde stačí iba jednostranný úkon zo strany predávajúceho vytvára výraznú nerovnováhu medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto je potrebné túto nerovnováhu korigovať. I keď úprava účinná až od 1.5.2014 nie je na danú dohodu uzatretú dňa 18.07.2011 aplikovateľná, nič to nemení na tom, že tvrdenie žalobkyne o neplatnosti tejto dohody je správne. Vzhľadom na už uvedenú argumentáciu súdu o potrebe preukázania existencie skutočne danej, slobodnej vôle spotrebiteľa „uzatvárajúceho“ takúto dohodu o zrážkach zo mzdy pri posudzovaní ktorej ako interpretačné pravidlo môže podporne slúžiť aj právna úprava účinná od 1.5.2014 je totiž nutné konštatovať, že zakotvenie dohody o zrážkach zo mzdy do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré samé osebe majú podobu rozsiahleho, husto písaného textu s ktorým sa žalobkyňa pri procese uzatvárania zmluvy, ktorý podľa svedkyne Ú. trval cca 15 minút, maximálne polhodinku objektívne nemala šancu podrobne oboznámiť, pričom dojednanie o zrážkach zo mzdy nie je nijako označené a oddelené od ostatnej časti podmienok, ale splyva s nimi sa v posudzovanej veci zjavne udialo len z vôle veriteľa bez akejkoľvek možnosti žalobkyne takúto dohodu vylúčiť a uzavrieť zmluvu o úvere aj bez takejto „dohody“. Z dohody o zrážkach zo mzdy nevyplýva, žeby žalobkyňa ako spotrebiteľ bola poučená o dôsledkoch jej uzavretia a o tom, čo vlastne toto dojednanie znamená.

60. Ak žalovaný tvrdí, že žalobkyňa mala slobodnú možnosť sa rozhodnúť či na ňu pristúpi či nie, tak tomuto jeho tvrdeniu odporuje jednak výpoveď svedkyne Ú., ktorá na otázku súdu, či upozorňovala klientov na dohodu o zrážkach zo mzdy uviedla, že nie, čo zároveň vylučuje tvrdenie žalovaného o individuálnom, osobitnom uzavretí, či dojednaní takej samostatnej dohody, a navyše ak priamo v úverovej zmluve, v bode 05 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa už konštatuje, že dlžník s veriteľom uzatvára súčasne dohodu o zrážkach zo mzdy, potom nemôže žalovaný tvrdiť, že žalobkyňa sa mohla rozhodnúť, či takú dohodu uzavrie či nie, lebo tá je tam automaticky predformulovaná. Ak by žalobkyňa skutočne bola daná možnosť slobodného výberu, či takúto dohodu uzavrie alebo nie, nemohlo by jej uzavretie súčasne s úverovou zmluvou byť zakotvené a predpokladané už v samotnej úverovej

zmluve, ako tomu bolo v posudzovanej veci. Zo spôsobu uzavretia úverovej zmluvy je zrejmé, že veriteľ vlastne vopred vnútil (pripraveným predtlačným tlačivom) konajúcej osobe - žalobkyni aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu v hlavnej sfére jej záujmu a to uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako to vyplýva z predtlaču zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jej všeobecných podmienok, kde je už predpripravené dojednanie o súčasnom uzavretí dohody o zrážkach zo mzdy, ak chcela žalobkyňa dostať spotrebiteľský úver, inú možnosť ako podpísať dohodu o zrážkach zo mzdy ani nemala.

61. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, ako správne žalobkyňa uviedla pritom nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia zo strany súdu, alebo inej objektívnej inštitúcie je relevantné ex offio súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov umožňuje obísť dôležitý prvok v ochrane spotrebiteľa a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok zo zameraním na to, či tieto nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Súd má za to, že táto dohoda v podobe akú má v tu posudzovanej veci je neplatná, lebo zjavne nespĺňa podmienku existencie skutočnej slobodnej vôle žalobkyne ju uzavrieť (čo ju robí podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnou) a navyše spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo ju ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve robí takisto absolútne neplatnou podľa § 53 ods.1 a 5 Občianskeho zákonníka účinného v čase jej uzavretia. Dohoda má navyše základ v konaní rozpornom s dobrými mravmi (§ 4 ods.8 zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase jej uzavretia). Jednostranne vnútené dojednanie o dohode o zrážkach zo mzdy predložené spotrebiteľovi k podpisu bez vysvetlenia možných dôsledkov tejto dohody spočívajúcich v možnosti veriteľa bez súdnej kontroly na základe vlastnej predstavy o výške dlhu siahnuť na príjmy, t.j. základné živobytie žalobkyne je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. O tom, že dohodou uzavretej v takejto forme sa vytvára výrazná nerovnováha medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa nemožno vôbec polemizovať, keďže aj sám zákonodarca to v dôvodovej správe k zákonu č.102/2014 Z.z. výslovne uviedol ako hlavný dôvod zmeny právnej úpravy s účinnosťou od 1.5.2014.

62. V súvislosti s tvrdeniami žalovaného o možnosti slobodného rozhodnutia sa žalobkyne o tejto dohode a oboznámení žalobkyne o spôsobe zabezpečenia pohľadávky z úveru pred podpisom zmluvy o úvere súd konštatuje, že nie je podstatné, či žalobkyňa bola formulárove, šablónovite, formálne s takým zabezpečením oboznámená, ale podstatné je či ho mohla ovplyvniť a vylúčiť. Nebola preukázaná skutočná vôľa žalobkyne zabezpečiť takto svoj záväzok preto ani prípadné oboznámenie žalobkyne s ním nič nemení na tom, že nemohla ovplyvniť obsah dojednania o dohode o zrážkach zo mzdy, čo v zmysle § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka znamená, že nemožno také dojednanie považovať za individuálne dojednané. Súd preto tvrdenia žalovaného vo svetle už uvedeného nepovažuje za unesenie dôkazného bremena o individuálnom dojednaní dohody o zrážkach zo mzdy (§ 53 ods.3 Občianskeho zákonníka). Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn.19Co/414/2015 k dohode o zrážkach zo mzdy uzavretej žalovaným uviedol „zo všeobecných podmienok úveru žalovaného vyplýva jej prepojenosť a v zmysle tvrdenia žalobkyne aj podmienenosť vo vzťahu k zmluve o úvere. Žalovaný ani netvrdil, že by žalobkyňu informoval o dôsledkoch uzatvorenia Dohody o zrážkach zo mzdy vo vzťahu k zmluve o úvere neobsahujúcej náležitosti vyžadované zákonom. V oblasti ochrany spotrebiteľa je pritom potrebné mať na zreteli zásadu poctivosti, a to vo forme tzv. princípu dôvery v oblasti ochrany spotrebiteľa. Ústavný súd ČR v nálezoch II. ÚS 3/06 zo 06.11.2007 a I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013 uviedol, že uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v sociálnom styku je základným predpokladom pre fungovanie komplexnej spoločnosti. Dôveru je potrebné pokladať za elementárnu kategóriu sociálneho života. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného v tom, že text spotrebiteľskej zmluvy, osobitne vtedy, keď sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Zásade poctivosti vo vzťahu dodávateľa k spotrebiteľovi nemôže podľa odvolacieho súdu zodpovedať kontraktčný proces, obsah ktorého, v konkrétnom prípade Dohoda o zrážkach zo mzdy, sa uzatvára spolu so zmluvou o úvere, bez objasnenia jej významu a dôsledkov. Systém ochrany spotrebiteľa zavedený smernicou Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza totiž z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o

vyjednávaci silu, ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah“.

63. Podľa názoru súdu žalobkyni ako spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť bez súdnej kontroly aj zjavne nedôvodné plnenie (jednak vzhľadom na záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru ako aj žalobkyňou dôvodne tvrdenú neprijateľnosť poplatku za poskytnutie úveru vo výške takmer 100 % istiny úveru), na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porov. Rozsudok C-106/77 Simmenthal).

64. Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS jej užitočného úžitku. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru súd poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcinová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.: „Článok 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy, alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy. Článok 4 a 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú efektivity v tom zmysle, že bránia uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu súlad zmluvy o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy s ustanoveniami preberajúcimi do vnútroštátneho právneho poriadku článok 4 uvedenej smernice alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.“

65. Dohoda o zrážkach zo mzdy skrytá vo formulári Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa dostala objektívne do rozporu s požiadavkou na poctivý obchodný styk a čestnú obchodnú prax. Zákonodarca priznal takémuto konaniu nielen rozpor s imperatívom dobrých mravov, ale priamo so zákonom. Pre záver súdu bolo relevantné, že sporná dohoda vzhľadom na jej osobitný význam bola vyhotovená z hľadiska podcenenia jej významu zo strany priemerného spotrebiteľa a umožňuje siahnuť spotrebiteľovi na majetok a vymôcť aj plnenia, ktoré sú neprijateľné.

66. K námietke nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vznesenej žalovaným súd opätovne uvádza, že procesná prípustnosť žaloby, vo vzťahu k obom jej navrhovaným výrokom je daná a vyplýva priamo zo zákona. Pokiaľ žalovaný poukazuje na ust. § 137 CSP, nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, k tomuto súd dáva do pozornosti závery NS SR, podľa ktorých: „Žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) C.s.p. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 6 Cdo 27/2018; právna veta: najpravo.sk; rozhodnutie nebolo oficiálne publikované). Súd v súvislosti s procesnou prípustnosťou žaloby dáva do pozornosti žalovaného aj jeho sa týkajúci rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.6Co/134/2018.

67. Pokiaľ ide o dohodu zo zrážkach zo mzdy, zo samotného zákonného ustanovenia, najmä z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva vyplýva právo spotrebiteľa na takéto určenie neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky a vyslovenia jej neplatnosti, keď aj § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa stanovuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Práve žalobkyňa a jej majetková sféra je v ohrození neprímeranej výšky zrážok zo mzdy, ktorých konečnú výšku určil veriteľ svojím jednostranným rozhodnutím. Procesná prípustnosť žaloby je daná, lebo napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalovaný

zamestnávateľa žalobkyne požiadal o zrážky zo mzdy v celkovej výške až 2.739,92 eur. Bez určenia tejto dohody za neplatnú nie je neistota žalobkyne odstránená ani vyhovením žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, či prípadnej žaloby o plnenie (vydanie bezdôvodného obohatenia) ako to tvrdil žalovaný, keďže to samo osebe veriteľa nenúti zastaviť zrážky ani zamestnávateľa žalobkyne prestať zrážky vykonávať.

68. K obrane žalovaného a v súvislosti s možnosťou určenia dohody o zrážkach zo mzdy za neplatnú aj v situácii splnenia záväzku žalobkyne, resp. jej možnosti žalovať priamo o plnenie súd podporne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/3/2015. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.11.2015 sp. zn. 8 Cdo 483/2014). Na podporu svojho záveru súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.4.2016 sp.zn.14Co/9/2016 podľa ktorého nič nebráni judikovať dohodu ako neplatnú (§ 53 ods.5 OZ), hoci má základ priamo v znení zákona. Rovnaké závery vyplývajú tiež z rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.4.2016 sp.zn.21Co/191/2015 (rozhodnutia sú verejne dostupné na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR).

69. Nie je podstatné, že momentálne zrážky zo mzdy nepokračujú, keďže nebolo žalovaným tvrdené, žeby vo vzťahu k zamestnávateľovi žalobkyne uskutočnil akékoľvek kroky k ukončeniu zrážok. Navyše je treba uviesť, že dohodu o zrážkach zo mzdy neudržateľnou robí aj tá skutočnosť, že táto bola koncipovaná na zabezpečenie úveru s úrokmi a poplatkami, avšak úver poskytnutý žalobkyni z dôvodov už uvedených je bezúročný a bezpoplatkov a preto ani takéto jeho zabezpečenie nemôže obstať.

70. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi a v tomto slova zmysle je nerozhodné, či aktuálne dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie, alebo či sa spotrebiteľ obráti priamo na súd so zreteľom na zabezpečenie stavu právnej istoty v tom slova zmysle, aby nebol obťažovaný hrozbou aplikácie takejto dohody o zrážkach zo mzdy, ktorej neplatnosť nikto neurčil (opätovne pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.4.2016 sp.zn.14Co/9/2016). V súdenom spore sa žalobkyňa obrátila na súd so žiadosťou o súdnu ochranu, aby jej právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky. Zabezpečenie stavu právnej istoty v tom slova zmysle, aby nebola obťažovaná hrozbou aplikácie takejto dohody o zrážkach zo mzdy je možné len požadovaným určením, preto nemožno mať pochybnosti o dôvodnom a oprávnenom záujme žalobkyne na požadovanom určení. V situácii zistenej neprijateľnej zmluvnej podmienky takej povahy a s tak závažnými dôsledkami, aké môže mať použitie dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré umožňuje bez súdnej kontroly siahnuť na príjmy, teda živobytie žalobkyne napriek tomu, že sumu bezúročného a bezpoplatkového úveru má dávno vrátenú bolo potrebné žalobe žalobkyne aj v tejto časti vyhovieť.

71. Žalovaný poukazoval na to, že právny predpis obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok. K tomuto argumentu súd uvádza, že právny predpis však neustanovuje zákonný limit pre celkovú výšku zrážok zo mzdy, čo by mohlo viesť k opakovaným zrážkam zo mzdy na plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Pokiaľ ďalej žalovaný dôvodil, že predbežným (teraz už neodkladným) opatrením možno uložiť povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa dohody o zrážkach zo mzdy a v prípade, že by platiteľ zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, musel by veriteľ bezdôvodné obohatenie vrátiť, je aj táto argumentácia nenáležitá. V oboch prípadoch by bol dlžník totiž nútený domáhať sa ochrany svojich porušených práv súdnou cestou, kým v prípade vyslovenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy sa odstráni prípadný nezákonný stav spočívajúci v realizácii uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy takpovediac raz a navždy. Z výsledkov dokazovania vyplýva, že žalovaný túto dohodu o zrážkach zo mzdy už v minulosti uplatnil u platiteľa mzdy žalobkyne. Žalobkyňa považuje túto dohodu za neplatnú, naopak žalovaný za plne v súlade s právom. Keďže zákon pre vykonávanie zrážok zo mzdy na základe takejto dohody nevyžaduje autoritatívne rozhodnutie súdu alebo iného orgánu o povinnosti na peňažné plnenie, ktorej splnenie sa zrážkami zo mzdy plní, nemá žalobkyňa inú možnosť, ako namietat platnosť takejto dohody o zrážkach zo mzdy v osobitnom civilnom sporovom konaní, ktoré vyvolá svojou žalobou na začatie konania o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

72. Súd vzhľadom na všetko uvedené je názoru, že dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka zo dňa 18.07.2011 uvedená v bode 5. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru Zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je neplatná a že bolo namieste túto neplatnosť autoritatívne určiť.

73. Čo sa týka ostatných námietok žalovaného proti uplatnenému nároku v rámci jeho obrany produkovanej v jeho jedinom vyjadrení k sporu, k nedôvodnosti námietky o neexistencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení sa súd už podrobne a osobitne vyjadril v predošlých častiach tohto odôvodnenia. Rovnako vyjadril sa už aj k nedôvodnosti námietky žalovaného, že v danom prípade u žalobkyne vôbec nejde o spotrebiteľský úver. Súd vzhľadom na vykonané dôkazy a všetky popísané okolnosti veci má za to, že medzi stranami sa jednalo o spotrebiteľský vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

74. Čo sa týka námietok a tvrdení žalovaného, že požadovaný administratívny poplatok za úver je v súlade so zákonom, dobrými mravmi a je plne dôvodný, tak tu súd poukazuje na to, že vzhľadom na zistenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch bolo bezpredmetné sa ďalej zaoberať primeranosťou výšky poplatku za úver. Úver je bezúročný a bezpoplatkový, žalovanému preto v zmysle § 9 ods.2 a § 11 ods.1 v tom čase účinného zákona o spotrebiteľských úveroch nárok na žiadne úroky a poplatky nevznikol. Navyše v bode 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa tvrdí, že 1/3 tohto poplatku za úver bol úrok, ale ročná úroková sadzba priamo v zmluve uvedená nikde nebola, hoci § 9 ods.2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch to žiadal, čo je jeden z dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovaného úveru v zmysle § 11 ods.1 uvedeného zákona. Okrem toho súd pripomína žalovanému snažiacemu sa tento poplatok obhájiť, že súdy sa už touto jeho obranou viackrát zaoberali a následne právoplatne judikovali uvedený poplatok ako neprijateľnú zmluvnú podmienku (viď napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.8C/94/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.11Co/42/2017 alebo rozsudok Okresného súdu Svidník sp.zn.2C/40/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.2Co/35/2017 či rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.20C/104/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.23Co/203/2016) preto ani keby nešlo o bezúročný a bezpoplatkový úver, i tak by daný poplatok bol nedôvodný.

75. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, keďže žalobkyňa bola v spore úspešná v plnom rozsahu, v zmysle ust. § 255 ods.1 CSP súd žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

76. O konkrétnej výške náhrady trov konania v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka bude rozhodnuté o poplatkovej povinnosti za žalobu vzhľadom na ust. § 14 ods.4 zákona č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch podľa ktorého v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník a sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.